

Hoofdstuk 1: Absurde Herinneringen

Op die gedenkwaardige zondag, toen hij ontdekte dat hij in staat was zich gebeurtenissen te herinneren die hij als vierjarig jongetje had meegemaakt, bevond Roger Bouwman zich in Londen. Een combinatie van angst, verwarring en desoriëntatie zette in zijn brein een proces in werking dat hem terugvoerde naar een specifiek moment uit zijn prille jeugd.

Vroeg in de middag was hij met de metro naar Belgravia gegaan, naar het schitterende huis van het miljardairsechtpaar Erwin en Cynthia Hull. Voor de monumentale ingang van het hagelwitte pand stond een portier die gekleed was naar de mode van de jaren zestig uit de vorige eeuw. Hij droeg het knalgele jasje van een fanfare uniform met daaronder een bloemetjes-overhemd, een corduroybroek en laarzen. Zijn gezicht verschool half achter de slierten van een langharige pruik.

Roger zelf droeg kleren die hij had gekocht op de Stables Market, op loopafstand van zijn logeeradres in Camden Town: een veelkleurig shirt en een zwart jasje met witte fantasiemotieven. Zijn dikke krulhaar had hij net zo lang getoupeerd tot het als een halve bol rond zijn hoofd stond.

De portier groette hem en opende de hoge voordeur om hem binnen te laten.

‘Hallo Roger. Wat zie je er perfect uit! Je kent de weg...’

Vloeren, muren, zuilen en beelden van marmer gaven de hal de illusie van een Romeinse tempel. Er was een brede marmeren trap die omlaag leidde naar een fitnessruimte, solarium, zwembad en wijnkelder. De verschillende verdiepingen van het huis waren bereikbaar via een houten wenteltrap. Roger bleef op de begane grond, hij liep langs de wenteltrap naar een deur waar een van de kindermisjes stond. Ze droeg eenzelfde uniformjasje als de portier, een minijurkje en rode pumps. Vanachter de deur klonk ondefinieerbare muziek met overheersende bastonen. Pas toen het kindermisje de deur liet openzwaaien, galmden een hit uit de jaren zestig door de marmeren hal.

‘Iedereen bewondert je schilderij, Roger. Het is perfect!’

Hij stapte een grote kamer binnen. Hij was hier al vaak geweest en het viel hem meteen op dat er nu veel was veranderd. De linker muur

was voorzien van behang dat was bedrukt met psychedelische, abstracte kunst: draaikolken van kleuren waarvan rood, oranje, paars en geel de boventoon voerden. Aan de rechter muur hing een groot scherm waarop een spectaculaire lichtshow met vloeistofprojecties was te zien.

Recht voor hem, achterin de kamer, hing zijn eigen schilderij. Het was een gigantisch doek in een vergulde lijst. Het kunstwerk was zijn interpretatie van Carnaby Street in de zestiger jaren, toen het magische, hippe centrum van Engeland. Carnaby Street, met zijn boetieks, bars, restaurants, muziekwinkels en vooral zijn kleurrijke bezoekers, genoot wereldfaam. Een bonte stoet van jonge mensen trok door de zonovergoten straat. Vooraan, bijna levensgroot, liep Cynthia Hull, gekleed in een minijurkje en een openhangende, met imitatiebont afgezette jas die uit honderden kleine stukjes lichtbruin, donkerbruin, grijs en zwartgeverfd suède bestond.

Cynthia zelf stond vlak voor het schilderij, in exact dezelfde kleren. Lachend liet zij zich vereeuwigen door een beroepsfotograaf, waarbij zij de houding had aangenomen van haar geschilderde beeltenis. Dit was een van de eigenaardigheden waarmee de schatrijke Cynthia graag pronkte – in alle huizen van het echtpaar hing een schilderij waarop zij prominent was afgebeeld. In een stadsvilla in Berlijn was zij een geschilderde variétéartieste uit de jaren twintig van de vorige eeuw, in een penthouse in Monaco racete zij over het doek achter het stuur van een open Bugatti. Voor een toekomstig huis in Amerika wilde zij zich laten schilderen als een pionier op de bok van een huifkar, met wapperende haren, opwaaiende rokken, een geweer op schoot en vier paarden in volle galop.

Zodra ze Roger zag, rende ze naar hem toe, omhelsde hem en kuste hem op beide wangen.

‘Je bent mooi op tijd, je moet samen met mij op de foto. Kom...’

Ze trok hem met zich mee tussen de gasten die net zo extravagant waren gekleed als de figuren op het schilderij. Cynthia stelde hem voor aan de fotografe.

‘Helena, dit is Roger Bouwman. Als ik je alleen vertel dat hij de schilder is van dit kunstwerk, zou ik hem tekortdoen. Hij kan zoveel meer. Speelt virtuoos piano en tal van andere instrumenten, ontwerpt

interieurs, kan auto's restaureren, is belezen... Hij is zo'n bijzonder iemand die dingen weet die anderen niet weten. En dat, terwijl hij nog zo jong is. Een kennis van ons had een schilderij van hem gezien in Camden Town en er een foto van gemaakt. Toen ik die had gezien, stuurde ik onze chauffeur naar Camden Town om deze geniale kunstenaar te zoeken. Roger kwam met hem mee terug en ik stelde hem...